

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro ořechovské farnosti

Ročník 15 Číslo 104 Červen 2020

VZKŘÍŠENÝ JEŽÍŠ JE PŘÍTOMEN VE SLOVU, SVÁTOSTECH A PŮSOBENÍM DUCHA

Papež František před mariánskou modlitbou Regina coeli 24. 5. 2020

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes se v Itálii a dalších zemích slaví Nanebevstoupení Páně. Evangelium (srov. *Mt* 28,16-20) nám ukazuje apoštoly v Galileji, kam přišli »na horu, kterou jim Ježíš určil« (v.16). Tady dochází k poslednímu setkání vzkříšeného Pána s učedníky. „Hora" má velice symbolický, evokativní význam. Na hoře Ježíš pronesl blahoslavenství (srov. *Mt* 5,1-12); na horu se chodil modlit (srov. *Mt* 14,23); tam přijímal zástupy i uzdravoval nemocné (srov. *Mt* 15,29). Tentokrát však na hoře Mistr nic nekoná, ani neučí; Vzkříšený žádá od učedníků, aby jednali a hlásali, a pověřuje je pokračováním ve Svém díle.

Dává jim poslání týkající se všech národů. Říká: *»Jděte, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal«* (v.19-20). Poslání dané apoštolům spočívá v tom, aby zvěstovali, křtili a učili chodit po cestě, kterou vyznačil Mistr, tedy *živé evangelium*. Toto poselství spásy v sobě zahrnuje především povinnost vydávat svědectví, bez něhož nelze zvěstovat a k čemuž jsme povoláni také my, dnešní učedníci, podáváním důvodů svojí víry. Vzhledem k poslání tak náročnému, a pomyslíme-li na svoje slabosti, cítíme svoji nepřiměřenost stejně, jako ji určitě cítili i sami apoštolové. Netřeba však klesat na mysli, připomene-li si slova, která k nim pronesl Ježíš těsně před svým nanebevstoupením: *»Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!«* (v.20).

Tento příslib je zárukou trvalé a útěšné Ježíšovy přítomnosti mezi námi. Jakým způsobem se však tato přítomnost uskutečňuje? Skrze Jeho Ducha, který vede církev, aby putovala dějinami a provázela na cestě každého člověka. Ducha, poslaného Kristem i Otcem, působícího odpuštění hříchů a posvěcujícího všechny, kdo litují a s důvěrou přijímají Jeho dar. *Příslibem, že s námi bude až do konce časů, začíná Zmrtvýchvstalý Ježíš jiný způsob svojí přítomnosti ve světě. Ježíš je ve světě přítomen jiným stylem. Tento styl přítomnosti se projevuje Slovem, svátostmi, ustavičným a niterným působením Ducha svatého.* Slavnost Nanebevstoupení nám říká, že Ježíš, třebaže vystoupil na Nebe, aby přebýval ve slávě po Otcově

pravici, je stále mezi námi, a odtud plyne naše síla, naše vytrvalost a naše radost, která je působením Ducha svatého vlastní Ježíšově přítomnosti mezi námi.
Panna Maria ať provází naši cestu svojí mateřskou přímluvou. Od Ní se učme laskavosti a odvaze, abychom byli svědky vzkříšeného Pána ve světě.

/www.radiovaticana.cz/

ČERVEN V LITURGICKÉM KALENDÁŘI

V červnu v církvi slavíme několik svátků a slavností. Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze (4.6.); Slavnost Nejsvětější Trojice (7.6.); Slavnost Těla a Krve Páně – Boží Tělo (11.6.); Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (19.6.); Slavnost Narození sv. Jana Křtitele (24.6.); Slavnost sv. Petra a Pavla (29.6.)

I. SVÁTEK JEŽÍŠE KRISTA, NEJVYŠŠÍHO A VĚČNÉHO KNĚZE

Ve čtvrtek po slavnosti Seslání Ducha svatého (letos 4. června 2020) oslaví věřící v českých a moravských diecézích nový svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze.

ŽIVOTOPIS

Slavení tohoto svátku je stanoveno na čtvrtek po slavnosti Seslání Ducha svatého.
Náš Pán Ježíš Kristus je nejvyšší kněz navěky podle řádu Melchisedechova *(Žid 5,10)*, jak si připomínáme odpovědí k liturgickému žalmu. Melchisedech (pam. 26. 8.) je svou obětí předobrazem kněžství Ježíše Krista. Tento velekněz tím, že naplnil Otcovu vůli a přinesl sám sebe na oltáři kříže jako oběť za spásu celého světa, je prostředníkem mezi námi a Bohem Otcem, který v něm má od věků zalíbení.

K HISTORII SVÁTKU

První slavení tohoto svátku se údajně konalo ve Španělsku, v roce 1970, na povolení papežem Pavlem VI. a roku 1974 byl tam svátek zaveden do liturgického kalendáře. Texty k votivní mši sv. "Našeho Pána Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze" se do Římského misálu dostaly již dříve a svým původem sahají k encyklice papeže Pia XI. o katolickém kněžství: Ad Catholic Sacerdotii (z 20. 12. 1935). Z rozhodnutí papeže Benedikta XVI. (v červnu 2012) mohly jednotlivé biskupské konference požádat o souhlas Svatého stolce k zavedení svátku do místních liturgických kalendářů.

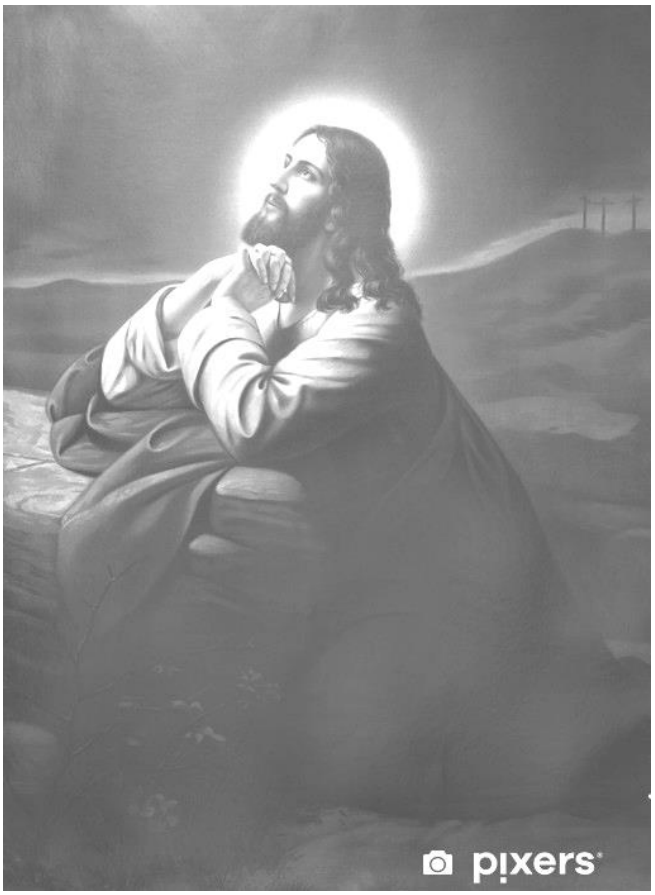
Konference biskupů Slovenska toho hned využila a Kongregace pro bohoslužbu a svátosti jeho zavedení potvrdila dekretem 11. 10. 2013, proto na Slovensku začal být slaven dříve. Kongregace pro bohoslužbu a svátosti schválila 28. 1. 2015 zapsání nového svátku Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze do Českého národního kalendáře a svátek byl zaveden jako závazný.

ŽIVOTOPIS PRO MEDITACI

Modlitba Nejvyššího a věčného velekněze

"Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávist, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě. Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno."

Připomínáme si zde část Ježíšovy tzv. **"Velekněžské modlitby" v Janově evangeliu**, které se čte v liturgickém cyklu C.

Ježíš se takto modlil poslední večer před svou vlastní obětí, kterou druhého dne dokonal smrtí na kříži, abychom my mohli mít věčný život. Ve Starém zákoně se jednalo o přinášení obětí, které byly předobrazy a symboly. Jedinou dokonalou a plně postačující oběť na odpuštění hříchů přinesl pouze Ježíš - proto je nazýván velekněžem. **Tato oběť pravého velekněze je pro nás zpřítomňována v každé mši svaté a my při ní smíme mít podíl na tomto největším daru a máme možnost spojit se s Ježíšem.**

Ježíš ve své modlitbě za nás neprosí o to, abychom byli vyňati ze světa, přestože o těch, kteří k němu patří, říká, že nejsou ze světa. V jedenáctém

verši, který výše není uveden, se Ježíš modlil: *"Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my."* A dále říká *"pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě".*

Jedná se zde o svatost Boží, o zachování v Božím jménu - posílení ve věrnosti, abychom přilnuti k Otci žili v jednotě. Ve Starém zákoně byla svatost Boží představována oddělena od všeho ostatního - svatý Bůh oddělený od světa. Ježíš však v prosbě o naše posvěcení chce, abychom setrvávali ve společenství s Bohem a s ním, Ježíšem Kristem, čerpajíce z tohoto společenství. Proto potřebujeme být uchráněni od Zlého, který je narušitelem jednoty. Ten Zlý totiž usiluje jak o narušení našich vztahů s Bohem, tak i mezi lidmi navzájem a o vytváření překážek naší jednoty mezi sebou.
Ti, kteří jsou představováni jako "ze světa", jsou otevřeni k naslouchání Zlému a jednají pod vlivem jeho lákavých rad, zatímco ti, kteří "ze světa nejsou", patří k Ježíšovi, protože poslouchají Boží Slovo a snaží se jím řídit. Posvěceni v pravdě vnímají zlo jako zlo a dobro jako dobro a rozhodují se pro ně. Ti však, kteří naslouchají Zlému, nechávají se často oklamat a za zlem pak vidí pro sebe "dobro" ač je zlem, pro které se i rozhodují. Ježíš a jeho Církev proto potřebují svědky, které Ježíš nechce ze světa vzít, ale jen chránit, aby neupadli do léček Zlého, ale zůstali svatými svědky, které on posílá do světa, aby budovali jednotu v lásce. Aby tak vzbuzovali touhu po této jednotě mezi sebou a s Trojjediným Bohem. To je dokonalé posvěcení a všechna přikázání, která k této jednotě směřují, jsou jako propojené nádoby. Na lásce, jakou má Ježíš, ve všech našich myšlenkách, slovech a jednáních závisí budování jednoty, za kterou se Ježíš modlil a která má světu podávat svědectví. Láska se nenechá zlomit utrpením a tím největším svědectvím je svědectví krve.
V úsilí o jednotu, kterou máme udržovat ve vlastní rodině a potom také budovat ve stále širším společenství, nejsme sami. Spojení s Ježíšem je naší silou, ale musíme přitom překonávat sami sebe, svůj egoismus, který se stává překážkou jednoty.

Jsme posláni do světa, v němž nemáme být stejní, ale jednotní. To dokážeme jedině v Duchu svatém. Jen v něm dokážeme zapomenout na to, co nás rozděluje, co působí mezi námi konflikty a hádky, a myslet na to, co je v našem životě opravdu to společné. Jedině v Duchu svatém dokážeme být jednotní ve své rozdílnosti. Prosme proto Ježíše, aby na nás stále novým způsobem vyléval svého svatého Ducha, abychom skrze něho dostali všechny dary, které potřebujeme, abychom dokázali splnit své poslání.

/www.catholica.cz/

DAR A TAJEMSTVÍ KNĚŽSTVÍ

Z knihy svatého papeže Jana Pavla II., kterou pojmenoval Dar a tajemství, nabízíme několik myšlenek o povolání kněžství.

« *Historie mého kněžského povolání?* Tu zná především Bůh. Ve své nejhlubší podstatě je každé kněžské povolání velkým tajemstvím, je to dar, který člověka nekonečně přesahuje.

« *Co to znamená být knězem?* Podle svatého Pavla to především znamená být správcem Božích tajemství: „Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí“ (1 Kor 4, 1-2).

« *To konejte na mou památku. Jaká „památka“?* Víme, že tomuto výrazu je třeba dát přesný význam, který daleko přesahuje hranice prosté dějinné připomínky. Jsme zde v řádu biblické „památky“, jež zpřítomňuje samu onu událost. Je to památka - přítomnost! Tajemstvím tohoto zázraku je působení Ducha svatého, kterého kněz vzývá, když vztahuje ruce nad dary chleba a vína: „Posvěť svým Duchem tyto dary, které před tebe klademe, ať se stanou tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista.“ Kněz jedná opravdu in persona Christi. Co Kristus vykonal na oltáři kříže a co předtím ustanovil ve večeřadle jako svátost, to kněz obnovuje v sile Ducha svatého.

« *Hluboké očekávání člověka*

Jestliže analyzujeme, co očekává současný člověk od kněze, vidíme, že je v něm v podstatě jedno jediné velké očekávání: touží po Kristu.

« *Služebník milosrdenství*

Jako udělovatel svátosti smíření plní kněz příkaz, který dal Kristus apoštolům po svém zmrtvýchvstání: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20, 22-23). Kněz je svědkem a nástrojem Božího milosrdenství'! Jak je v jeho životě důležitá zpovědní služba! Jeho duchovní otcovství se uskutečňuje neplnějším způsobem právě ve zpovědnici.

« Povolaný ke svatosti

Mluví-li 2. vatikánský koncil o všeobecném povolání ke svatosti, u kněze je třeba hovořit o zvláštním povolání ke svatosti. Kristus potřebuje svaté kněze! Dnešní svět volá po svatých kněžích! Pouze svatý kněz se ve stále více sekularizovaném světě může stát průzračným svědkem Krista a jeho evangelia.

/www.pastorace.cz/

KNĚŽÍ NAŠICH FARNOSTÍ PŮSOBÍCÍ V LETECH

Ondřej Dětický 1629-1647
Jan Toman 1647-1671
Leopold Eisler 1671-1689
Jan Dvořák 1689-1704
Ondřej Leffler 1704-1708
Václav Fereus 1709-1710
Jan Polášek 1710-1716

Ondřej Eirciker 1716-1737
Josef Jevický 1737-1753
Martin Undler 1753-1759
Jan Beer 1759-1767
František Kich 1768-1787
Jan Mitrenka 1787-1808
Jakub Čermák 1808-1816
Florián Bulíček 1816-1822
Antonín Sedláček 1822-1833
Josef Špalek 1833-1851
František Maršovský 1851-1860
Ignác Klinkač 1860-1862
Antonín Páral 1869-1911
Karel Burk 1911-1929
František Klíma 1929-1944
František Toman 1944-1947
Jan Barta 1947-1950
Břetislav Lautrbach 1950-1981
Bohuslav Bláha 1981-2012
Mariusz Sierpniak 2012 - 2017
Krzysztof Drzazga 2017 –

DENNÍ MODLITBA ZA KNĚZE

Nejmilejší Ježíši, dej všem svým kněžím, zvláště mému duchovnímu pastýři, plnost svého Ducha a své lásky, aby ti zcela tebou naplněni působili mnoho radosti, všem byli opravdu vším a dokázali zachránit všechny duše jim svěřené.
Maria, dobrá matko kněží, žehnej jim, posvěcuj je a ochraňuj!
Svatý faráři arský, svatá Terezie od Dítěte Ježíše, orodujte za ně! Amen.
Můj Ježíši, prosím tě za celou církev, dej jí lásku a světlo svého Ducha; dej sílu slovům kněží, aby se zatvrzelá srdce obměkčila
a vrátila k tobě, Pane.

Pane, dej nám svaté kněze a sám je udržuj ve svatosti. Božský a Nejvyšší Kněži, ať je síla tvého milosrdenství všude doprovází a chrání před ďábelskými léčkami a úklady, ustavičně chystanými duším kněží.
Ať síla tvého milosrdenství, Pane, drtí a maří všechno to, co by mohlo zatemnit svatost kněží – vždyť ty můžeš všechno.
Můj nejmilejší Ježíši, prosím tě za církev, o požehnání pro Svatého otce a všechny duchovní; o milost obrácení pro zatvrzelé hříšníky; o zvláštní požehnání a světlo tě prosím, Ježíši, pro kněze, u nichž se v životě budu zpovídat.
Bože, ty jsi v plnosti času založil svou církev, v níž jsme nalezli svůj duchovní domov. Shromáždi nás ve své církvi a spoj nás vjedno jako živé kameny, povzbuď nás k pravému bratrství, kde jeden slouží druhému v posvěcující lásce a poznává tě ve svědectví života.
Naplňuj všechny, kdo se nazývají křesťany, horoucí touhou po jednotě ve víře a životě, v naději a lásce.

II. SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA

Tato slavnost letos připadá na 19. června 2020. Víme, že **první pátky v měsíci** jsou zasvěceny Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše. Ale víme proč?

V druhé polovině XVII. století se Pán Ježíš zjevil francouzské mystičce Markétě Marii Alacoque a předal ji poselství, které v našem životě víry může mnohé změnit. Této světici, sestře kláštera Navštívení v Paray-le-Monial, Ježíš ukázal své srdce a řekl: „Toto je srdce, které tak milovalo lidi, že jim dalo vše, co mělo.“ Zároveň jí ale tlumočil svou stížnost - stěžoval si na nevděk lidí, kteří na Jeho nekonečnou lásku odpovídají chladem a nezájmem nebo dokonce neúctou.

POZICE CÍRKVE

Apoštolský Stolec teprve po přísných a důkladných vyšetřeních dovolil slavení svátku a také uctívání obrazů Ježíšova Srdce v dnes všedně přijatých formách. Podruhé Církev nepřímo potvrdila zjevení, která obdržela sv. Markéta Marie Alacoque, když po přísném procesu vyzvedla ji ke slávě oltářů. Její beatifikace se uskutečnila v roce 1864 a kanonizace v roce 1920. Prvním z papežů, který potvrdil pobožnost k Srdci Pána Ježíše a také svátek některých diecézí a řádů, byl Klement XIII. Udělal to v roce 1765 – tedy skoro 100 let po zjeveních. Rozhodujícím však v této věci bylo memorandum polských biskupů poslané papežovi v roce 1765. Memorandum udává nejprve historický vývoj kultu, následně dokazuje hluboce jeho správnost a dobra, která vyplývají z té pobožnosti. Papež Pius IX. v roce 1856 rozšířil svátek Srdce Pána Ježíše na celou Církev. Lev XIII. 31. prosince 1899 odevzdal péčí Ježíšova Srdce celou Církev a lidský rod.

Během setkání Pán Ježíš předal sestře Markétě Marii sliby nasměrované ke ctitelům Jeho Srdce. Byly popsané v dopisech. Už po její smrti rozptýlené informace byly sebrány a sestaveny ve známých 12 slibů:

« Budu je těšit ve všech jejich útrapách a protivenstvích.

« Budu žehnat všem jejich pracím a podnikům.

« Dám jim všechny milosti potřebné jejich stavu.

« Budu jejich bezpečným útočištěm v životě, ale zvlášť v hodině smrti.

« Hříšníci naleznou v mém Srdci pramen a nekonečné moře milosrdenství.

« Duše vlažné se stanou horlivými.

« Horliví se brzy povznesou k velké dokonalosti.

« Kněžím dám milost, že přivedou k pokání i nejzatvrzelejší hříšníky.

« Rodinám, v nichž se bude mé Srdce uctívat, dám pokoj a mír.

« Budu žehnat domům, v nichž bude vystaven a ctěn obraz mého Srdce.

« Jména těch, kteří tuto úctu rozšiřují, budou navždy v mém Srdci.

« Těm, kteří po devět měsíců každý první pátek půjdou k Svatému

Přijímání, dám milost, že vytrvají v kajícnosti až do konce a nezemřou ve stavu nemilosti. Mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm.

Zaslíbení, především poslední z nich, nelze chápat jako pověru či jako laciný recept, jak „spolehlivě dosáhnout nebe“. Máme je chápat a vykládat na základě Písma svatého a učení církve. Zaslíbení jsou součástí božské pedagogiky: Ježíš chce tímto způsobem k sobě přitahovat lidská srdce. To, co Pán žádá, je naše láska, celý náš život, naše předsevzetí k hlubokému křesťanskému životu.

/www.pallotini-pastorace.cz/

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Milí farníci, koronavirovou odmlkou jsme ztratili 3 nové písničky, ale v červnu již bude možnost nacvičovat a tak jsem vybrala krásnou a pro farnost hodně potřebnou písničku číslo **843 Pane žní a nepožatých polí.**

Tato píseň je vhodná při mších za pastýře, kněze a učitele církve, a že jich v liturgickém kalendáři je spousta, nemusím ani zdůrazňovat. Pokud je na tento svátek mše svatá, postupujeme podle zaběhnutého schématu. Pátek – písně k Pánu Ježíši, zbytek týdne buď nějaká mešní, neb všeobecná…nebo opět k Pánu Ježíši.

Píseň k pastýřům a učitelům církve bude pro nás velkou pomocí a pro farnost zpestření písňového repertoáru.

Jedná se o poměrně novou píseň, její vznik se datuje v roce 1986, text napsal Jan Vícha, kapucín, autor duchovních textů. Jeho text byl i u písničky 322, kterou jsme se nestihli naučit v postní době. Autorem nápěvu je P. Josef Olejník, kněz, autor duchovní hudby. V adventní a postní době zpíváme jeho Ordinárium 502, které se časem také naučíme celé. Je mimo jiné i autorem nápěvu žalmu Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh.

Píseň se opět budeme učit v pátek před mší sv. v Ořechově a přezpíváme ji i na konci. Poslední neděli v měsíci si ji zkusíme přede mší sv. a zazpíváme ji i po mši sv. Snad se nám to podaří. Děkuji za trpělivost a chuť k učení.

Jana Ryšavá

KALENDÁRIUM FARNOSTI

Pohřby v kostele Všech svatých:

† Josef Novák
† Karel Florián
† Božena Dvořáková

Zpravodaj Peregrínek je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Ořechov. Fotografie z archivu farnosti nebo Wikipedie. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, P. Krzysztof Drzazga. Grafická úprava: István Steingart. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936